

ske. Hvis vi f. Eks. tage en Bykommune, hvor der bor 1,000 Arbejdere og Smaa-funktionærer, der, lad os sige, have en Gennemsnitsindtægt af 1,500 Kr., vil denne Kommune, hvis den har 100 fattige, være ret haardt stillet, medens en Landkommune, hvor der bor 1,000 Gaardmænd, som ligeledes have 1,500 Kr. i gennemsnitlig Indtægt, og som ligeledes har 100 fattige, vil være adskilligt bedre stillet. Uagtet Indtægten er den samme for begge Kommuners Beboere, vil den sidste Kommune maaske være dobbelt saa rig og have en dobbelt saa stor økonomisk Bærevne som vedkommende Bykommune. Dertil kommer, at Erdragene virke saa meget stærkere i Landkommunerne, fordi man der regner med absolut mindre Indtægter end i Byen. Jeg vil derfor sige, at Indkomstskatten maaske er det bedste, der kan findes, men den er langtfra et korrekt Udtryk for Kommunens Skatteevne og for Kommunens økonomiske Styrke.

Men vender jeg mig til Spørgsmaalet om Kommunens Nød, maa jeg bestemt benægte, at de sociale Udgifter ere en tilstrækkelig Maalestok, thi disse Udgifter ere ikke helt afgørende for Kommunen. Ikke en Gang i København tror jeg, de ere afgørende. De fleste Udgifter i en Kommune kunne godt være Udgifter, som den maa afholde, selv om den ikke har en eneste fattig. Der er f. Eks. Udgifterne til Kloakvæsenet i København, noget, som en Landkommune ikke har. Til en stor By hører der altsaa Udgifter, som andre Kommuner maaske ikke have, og som en saadan By for enhver Pris maa afholde af Sundhedshensyn, da flere Hundrede Tusind Mennesker ellers ikke kunne bo sammen. Hvis man tager to Landkommuner, kan den ene, selv om den har mange fattige, ikke desmindre godt være bedre stillet end den, der har faa fattige, idet den sidste Landkommune kan have særlige Udgifter f. Eks. til en Bro, den skal bygge eller vedligeholde, eller fordi den faar en Del ekstraordinære Udgifter, f. Eks. naar den — jeg tager en Vestkystkommune — har ekstraordinære Udgifter til Kystsikringsanlæg og sligt. Derigennem kan det ske, at Kommunens Nød ikke faar afgørende Udtryk gennem de sociale Udgifter, man maa ikke alene tage de sociale Udgifter, men samtlige Kommunens Udgifter.

Jeg vil altsaa være med til at arbejde paa det foreliggende Grundlag, men jeg maa med Hensyn til København forlange

visse Ændringer i den Retning, jeg har antydnet, og saa maa man ogsaa vise nogen Velvillie til Gengæld mod København — jeg er valgt i København, og jeg har en reel Pligt til at varetage dens Interesser —, man maa vise den Velvillie, at man med Hensyn til Skolevæsenet til Gengæld retter sig efter de Ønsker, der ere fremstillede af det ærede Medlem fra Odense (Halsted) og det ærede Medlem fra Københavns Amt (K. M. Klausen) med Hensyn til Statstilskuddets Art.

En anden Omstændighed er, at Lovgivningsmagten har for faa Aar siden paaoktrojeret Københavns Kommune to saa miserable Kommuner, som Brønshøj og Sundbyerne ere. Sundbyerne — det er det rene Underskud for Københavns Kommune. Hvis ikke Københavns Kommune havde taget dem, maatte man oprette en Fattiggaard og putte hele Kommunen i den. Jeg ved ikke, hvordan man bærer sig ad med fattige Kommuner, men man havde maattet gøre saadant noget her. Nu have vi faaet disse Kommuner, medens vi derimod ikke fik de to parasitære Kommuner Frederiksberg og Gentofte, disse Kommuner, som væsentligt føre deres kommunale Liv ved at stjæle Skatteydere fra det stakkels København. Man paalagde os den Gang at tage den fattige Kommune Sundbyerne, saa naar Tilskuddet skal beregnes, maa jeg ønske, at vi beregne for sig, hvor meget København skal have, og for sig, hvor meget Sundbyerne skulle have, saaledes at Sundbyerne faa Tilskud som selvstændig Kommune, som de vare i gamle Dage. Det er ikke mere end rimeligt, naar vi have været saa elskværdige at tage Sundbyerne paa vor Kappe.

Jeg gentager om selve Hovedforslaget, at det løser Sagen paa genial Maade ved den simple Ting at sige: I og for sig skulle kun de nødlidende Kommuner have Tilskud. Alle Kommuner kunne ikke være nødlidende, det er noget Sludder. De kunne ikke være det, da „nødlidende“ er et relativt Begreb. Vi kunne ikke alle være fattige, nogle ere det, andre ere det ikke. Det er kun et relativt Begreb. Alene i Anerkendelse af det følgerigtige i Tanken vil jeg være med til at arbejde paa, at der kommer noget ud af Lovforslaget.

K. M. Klausen: Da Forhandlingen om dette Forslag ofte har strejft københavnske Forhold, og da Lovforslaget ogsaa vil faa stor Indflydelse paa København, kunde det maaske være mig tilladt som